

TOTEM

dobrušských skautů

BŘEZEN 2008

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

začíná třetí měsíc tohoto roku a vám se dostává do rukou třetí číslo našeho oběžníku. Těší nás váš neustálý zájem a znovu bychom rádi poděkovali za každý ohlas, ať už kladný či záporný, který se k nám dostane.

V březnovém čísle najdete vše, co jsme vám slíbili před měsícem, ať už jde o shrnutí Výročního sněmu střediska v podání Ondry či slibovanou reportáž ze zimního táboření v Orlickém Záhoří. Tu pro nás připravil exkluzivně přímý účastník akce Držka. Oba články jsou doplněny mnoha fotografiemi, zvláště ty ze Zmrzlínka určitě stojí za zhlédnutí.

Nezklamou vás jistě ani tradiční rubriky jako je např. Střediskové dění. Kromě dvou zmíněných akcí - sněmu a Zmrzlínka, si můžete přečíst reportáž z roverské noční hry Gametown a jako vždy i stručná ohlédnutí za činností jednotlivých oddílů. Zkrátka, dělo

se toho opravdu hodně.

Akcí měsíce je Malý velký ples. I v tomto čísle naleznete pozvánku a já za všechny organizátory doufám, že se 15. března večer v Kulturním domě uvidíme.

Přesně 21. března začíná jaro a také téma čísla je ryze jarní. Příroda kolem se již probouzí po zimním spánku (možná dokonce rychleji, než bychom chtěli) a my se v Ondrově článku podíváme, jak je tomu s její ochranou. Z tepla našich domovů tak budeme moci prozkoumat nejružnější druhy chráněných území naší republiky a na letních výletech nás již žádná neznámá cedule zaručeně nepřekvapí.

Sněhu jsme si letos moc neužili, a tak na něj alespoň trochu nostalgicky zavzpomínáme v rubrice Ze starých kronik. Tentokrát jde o dva „mladší“ zápisy z kroniky kmene Mohykánů - červnovou výpravu do Libuně a pochod z Deštného do Dobrušky, který se

konal koncem března před šesti lety.

Pro mě osobně je jakousi „třešničkou na Totemovém dortu“ rozhovor. Po vedoucím střediska a vůdkyni našich nejmenších Medátek jsme tentokrát vyzpovídali člověka, díky němuž můžete číst tyto stránky. Ano, tušíte správně, jde o Ondru Němečka, autora myšlenky Totemu a rozhovor s ním rozhodně stojí za přečtení.

Nezbývá mi než věřit, že vás ani toto číslo Totemu nezklame. A pokud ano, nebojte se nám napsat své postřehy a dojmy. Za celou redakční radu přeji všem příjemné počtení a krásné první jarní dny.

Béna

OBSAH TOTEMU

2 - ÚVODNÍ SLOVO

OBSAH TOTEMU

3 - TÉMA ČÍSLA

- OCHRANA PŘÍRODY

5 - STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

- VÝROČNÍ SNĚM

- ZMRZLÍNEK

- GAMETOWN

- DÍVČÍ ODDÍLY

- VLČATA

- MOHYKÁNI

- R&R KMEN

14 - POZVÁNKY

- MALÝ VELKÝ PLES

15 - ROZHOVOR S...

...ONDROU NĚMEČKEM

18 - ZE STARÝCH KRONIK

20 - VÝZVA

- UZÁVĚRKA

- PŘÍŠTÍ ČÍSLO

- TIRÁŽ

21 - CITÁT

TÉMA ČÍSLA

OCHRANA PŘÍRODY

Ochrana přírody se stala v posledních letech záležitostí číslo 1. Mnoho zákonů upravuje chování člověka vůči přírodě a již dnes je možnost za jejich porušení dostat velmi vysoké pokuty, dokonce i několik let ve vězení. Aby přežily nejvzácnější druhy rostlin a živočichů, uchovaly se krásné výhledy do údolí či zůstaly neporušeny jedinečné pralesy, vyhláší se různé územní druhy ochrany, na nichž je mnoho činností úplně zakázáno, jiné jsou povolené pouze se speciálním svolením ochránců atp. V České republice rozlišujeme 6 základních typů oblastí, které jsou pro svou estetickou vlastnost či přírodovědeckou vzácnost chráněné. Obecně můžeme celou tuto skupinu rozdělit pouze na 2 složky – velkoplošná chráněná území a maloplošná chráněná území.

VELKOPLOŠNÁ CHRÁNĚNÁ ÚZEMÍ (VCHÚ)

Pro velkoplošně chráněná území je typické „zónové dělení“. Oblast je dělena do několika (většinou 3 nebo 4) zón, z čehož první zóna je charakterizována nejvyšším stupněm ochrany. Zóny jsou pro jednotlivé celky ve však mírně liší:

1. zóna: přírodní jádrová; obsahuje přírodě blízká a přirozená společenstva málo pozměněná člověkem.

2. zóna: polopřirozená a ochranná; zahrnuje lesní porosty s významně pozměněnou druhovou skladbou a zjednodušenou prostorovou výstavbou s uschovanou mozaikou fragmentů přírodě blízkých lesních společenstev

3. zóna: monokulturních porostů; obsahuje převážně monokulturní lesy stanovištně nepůvodních dřevin.

4. zóna: okrajová; zahrnuje zastavěné území a územní rezervu pro rozvoj urbanizace a ekologicky méně šetrných forem podnikání, tzv. „kulturní step.“

NÁRODNÍ PARKY (NP)

jsou rozsáhlá území, vynikající svou jedinečností v národním i mezinárodním měřítku, obvykle na jejich území nalezneme zcela (nebo velmi málo) člověkem zasazená území s původními rysy krajiny, výskytem rostlin a živočichů. Živá i neživá příroda má obrovský vědecký význam. V ČR jsou národní parky celkem 4:

- Krkonošský národní park (KR-NAP)
- Národní park Šumava
- Národní park Podyjí
- Národní park České Švýcarsko

Nejstarším parkem u nás je právě KR-NAP, který byl vyhlášen 17. 5. 1963, předcházelo mu zřízení národního parku na Polské straně Krkonoš, a má rozlohu 549 km². Na jeho území se nachází přes 13 000 druhů rostlin, 240 druhů živočichů a pokrývá ho přes 800 km turistických cest. Naopak nejmladším je NP České Švýcarsko, který byl vyhlášen 1.1.2000 a má rozlohu 80,5 km². Hlavním předmětem jeho ochrany je uchování geomorfologických hodnot.

CHRÁNĚNÉ KRAJINNÉ OBLASTI (CHKO)

jsou rozsáhlá území s harmonicky utvářenou krajinou, charakteristicky vyvinutým reliéfem, významným podílem přirozených ekosystémů lesních a trvalých travních porostů, s hojným zastoupením dřevin, popřípadě s dochovanými památkami historického osídlení. Na našem území je jich vyhlášeno 25. Nám nejbližší jsou např.:

- CHKO Orlické hory
- CHKO Broumovsko
- CHKO Železné hory
- CHKO Český ráj

Orlické hory byly vyhlášeny za CHKO již v roce 1969. Rozloha tohoto území je 204 km², obsahuje dalších 19 maloplošných zvláště chráněných území. Předmětem ochrany se staly jedinečné údolí s protékající řekou Orlicí, hřebenová rašeliniště, prameniště a další přírodní zajímavosti včetně výskytu vzácných ptáků a rostlin.

OCÚN JESENÍ

Nejstarší chráněnou oblastí (dokonce na území bývalého Československa) je Český ráj s celkovou rozlohou 368 km², byl vyhlášen v roce 1968. Naopak nejmladší je Český les, který byl prohlášen za CHKO teprve v roce 2005 a má rozlohu 470 km².

MALOPLOŠNÁ CHRÁNĚNÁ ÚZEMÍ (MCHÚ)

NÁRODNÍ PŘÍRODNÍ REZERVACE (NPR)

jsou menší území mimořádných přírodních hodnot, kde jsou na přirozený reliéf s typickou geologickou stavbou vázány velmi významné ekosystémy.

V našem regionu je velmi významnou rezervací NPR Bukáčka, původní prales (bučiny, rašeliniště) s vysokou hodnotou ochrany přírody. Bývá taktéž nazývána „botanickou zahradou Orlických hor“. Další známou NPR je zároveň největší v celé České republice, a to Adršpašsko-teplické skály, má rozlohu necelých 20 km². Předmětem ochrany se staly zejména unikátní skalní města s výskytem ohrožených živočichů (pavoučí druhy přeživší z dob pravěku) a rostlin.

PŘÍRODNÍ REZERVACE (PR)

jsou menší území soustředěných přírodních hodnot se zastoupením ekosystémů typických a významných pro příslušnou geografickou oblast.

Jednou z významnějších PR v našem okolí jsou tzv. Zbytka. Rozsáhlé louky s výskytem vzácných rostlin, hmyzů, říční zátoky s vzácnými obojživelníky a mnohým dalším. PR Zbytka se nachází bezprostředně za vesnicí Pohoří (směrem na České Meziříčí), po hranicích PR také vede železniční trať směrem na Nové Město nad Metují.

Orlické hory se pyšní několika významnými PR, zmínění si jistě zaslouží PR Jelení lázeň, nacházející se na samotném hřebeni hor mezi Velkou a Malou Deštnou. Ochranu získaly především atypická rašeliniště a vzácné rostliny vyskytující se zde.

NÁRODNÍ PŘÍRODNÍ PAMÁTKY (NPP)

jsou přírodní útvary menší rozlohy, zejména geologické či geomorfologické útvary, naleziště nerostů nebo vzácných či ohrožených druhů ve fragmentech ekosystémů, s národním nebo mezinárodním ekologickým, vědeckým či estetickým významem, a to i takové, které vedle přírody formoval svou činností člověk.

Například Peklo u Nového Města nad Metují či Babbiččino údolí v Ratibořicích atd. jsou vyhlášeny za NPP. Jak již bylo výše zmíněno, předmět ochrany se liší, často jde i o důsledek lidské činnosti.

PAMÁTNÝ STROM

PŘÍRODNÍ PAMÁTKY (PP)

mají velice podobnou charakteristiku jako NPP, avšak jedná se o území s regionálním významem, nikoli národním.

INSTITUCE PRO OCHRANU PŘÍRODY

MINISTERSTVO ŽIVOTNÍHO PROSTŘEDÍ (MŽP)

vyhlašuje zákony týkající se ochrany životního prostředí, uděluje oprávnění Správám CHKO, zastupuje stát v soudních sporech týkajících se životního prostředí atd.

<http://www.env.cz/>

AGENTURA OCHRANY PŘÍRODY A KRAJINY (AOPK ČR)

se sídlem v Praze je organizační složka státu, zřízená Ministerstvem životního prostředí. Jejím hlavním posláním je péče o přírodu a krajinu na území České republiky.

www.ochranaprirody.cz

SPRÁVA CHRÁNĚNÝCH KRAJINNÝCH OBLASTÍ ČESKÉ REPUBLIKY

je tvořena jednotlivými správními celky, každý má na starosti jistou CHKO. Jejich činnost je opravdu rozsáhlá – osobně dohlížejí na stav CHKO, vydávají různá povolení na základě ověřování dodržení vyhlášených zákonů Ministerstvem životního prostředí – například pro letní táboření, práci v lese, terénní závody apod., konají různé exkurze, pořádají kurzy pro získání osvědčení atp.

<http://www.orlickehory.ochranaprirody.cz/>

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

VÝROČNÍ SNĚM 16.2.2008

Dlouho očekávaná a připravovaná akce - Výroční sněm dobrošského Junáka - už je za námi. Pojďme se za ní společně poohlédnout - jaká vlastně byla? A co nám měla přinést?

Sněm, plánovaný na sobotu 16.2., začal pro mnohé u klubovny (a vlastně nejen tam) již krátce po poklidném sobotním obědě. Parta nadšenců, mezi nimiž byl nejvíce slyšet a vidět Držka se svými (i cizími) ratolestmi, který přijel do Dobrušky až z dalekého Humpolce, začala stavět to nejhorší tee-pee (narážím na aktuální stav stanu), které jen máme ve skladu. I přes veškeré větrné podmínky, vetchý stav látky a zdánlivému váhání při samotné stavbě se všem podařilo tee-pee důstojně vztyčit mezi oběma klubovnami. A pokud se nemýlím, stojí tam dodnes. Držka se ihned jal rozdělovat uvnitř oheň, kvůli němuž vlastně přijel z města k nám na vesnici. Liboval si neskutečně, stejně jako ostatní přítomní, kterým patří za dobrovolnickou činnost dík! Na chvíli se tato sešlost rozešla, návrat pak byl naplánován až na samotný sněm. Ten začal něco málo po 18. hodině. Návštěvníci se při příchodu do hlavní klubovny byli nuceni podepsat do prezenční listiny, zkontrolovat své údaje, případně se přihlásit na akci Holandsko 2008 či vzít si Výroční zprávu, která byla speciálně vytvořena pro tuto slavnostní akci. Úvodní, a vlastně jediný, pokud opomeneme krátký komentář

Pítýho, projev si vzal na starosti Petr, nikdo povolanější to nemohl přece udělat! Samozřejmě byl jeho pravou rukou (ovládající projekci) Vašek. Sál ztichl a vedoucí střediska začal hovořit na různá témata. Byl to plán na letošní rok, finanční stránka činnosti střediska i vzpomínky na rok uplynulý. Celý projev doprovázely věcné fotografie a grafy. Ačkoli se to přítomným nemuselo zdát, celý projev zabral neskutečnou hodinu a půl (bez pár minut)! Po tomto následovalo společné focení, ze kterého vznikla povedená a ojedinělá fotografie činníků dobrošského střediska v krojích. Škoda jen, že nepřišli všichni - zasloužili by si také být zvěčněni spolu s ostatními! Málem bych zapomněl, že jsme si také společně důstojně zazpívali skautskou hymnu, která krásně rozezvučela sál plný návštěvníků. Po této nutné (nikoli nudné!) oficiální stránce začalo jednoduše řečeno hodování - účastníci dostali malou večeři v podobě párku, pít mohli, kolik chtěli a co chtěli a do toho všeho se na některých místech - nejdříve venku v tee-pee, poté v klubovně - hrálo a zpívalo. Tee-pee bylo dlouho obsazené „ohnichtivými“ skauty, ale i ty nejotrlejší nakonec vyhnal mráz do tepla hlavní klubovny. Zábava postupně upadala, lidé odcházeli spát a již ve 3 hodiny ráno zahalila klubovní prostory hustá tma. Druhý den navečer pak strávilo několik dobrovolníků - a dovolím si je tady vyjmenovat, protože si zaslouží více než po-

chvalu: Jana, Terka, Vašek, Ondra - kompletním úklidem klubovny, neboť byla v dost hrozném stavu. Po hodině vydatného úklidu se všichni rozešli do nedělní podvečerní tmy a Výroční sněm se stal naprostou minulostí.

Doufám, že toto nebyla jednorázová akce, která bude mít opakování za deset let, ale dostane se na seznam tradičních programů dobrošských skautů. A co nám vůbec Výroční sněm tak zásadního přinesl? Zdánlivě nic, dalo by se v rychlosti odsekнуть, ale pokud budeme v hledání odpovědi důslední, budeme i úspěšní - dozvěděli jsme se mnohé odpovědi na otázky, které dlouho visely ve vzduchu, nebo co třeba jen fakt, že se středisko opět společně sešlo? A tentokrát nejen za cílem „bavit se“? Sami sobě jsme se připomněli, popovídali jsme si s lidmi, které jsme dlouho neviděli (některé třeba nikdy) a vůbec: tak nějak jsme si naplnili duši souzněním a zjistili jsme, že v tom světě je nás, skautů, pořád docela hodně a má smysl dělat to, co bylo na počátku 20. století započato. A takových velkých kladů této akce každý zvládne napočítat minimálně na prstech svých rukou ..

Výroční zprávu, doprovodnou prezentaci nebo i společnou fotografii dobrošského střediska si můžete stáhnout na webu www.dobruska.cz/junak.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ PETR

DEBATUJÍCÍ DĚVČATA

SPOLEČNÁ FOTOGRAFIE VŠECH ÚČASTNÍKŮ

NEJMENŠÍ SNĚMOVAČI

DLOUHO OČEKÁVANÉ PÁRKY

Ondra mi dal v minulém čísle Totemu nůž na krk a tak Vám tedy já, Držka, zprostředkuji nezprostředkovatelné.

Na Vegáci jsem to byl já, co provokoval se Zmrzlínkem. Dostal jsem tedy od Petra za úkol ho zorganizovat. Naštěstí mě v tom nenechal samotného, a ve finále i Kozel, Kim, Vašek, Bendžo, Pety, Ondra a, světe div se, konečně byly na Zmrzlinku (historicky snad poprvé) hned dvě baby. Jana a Jana.

27.12.2007 dopoledne jsme ve třech (já, Kim, Petr) ve skladu a balíme. Nakonec těch věcí je poměrně málo. Zde padla geniální myšlenka, jestli nevzít nejmenší brutárek, odpovím, že ano, a od té doby se píše nová historie. Na brutárek nedám dopustit, protože se projevil jako skvělý spolubydlicí - pro Zmrzlinka obzvlášť. Nákup potravin, který se sestával pouze z masa, slaniny, česneku a cibule ... a jedeme pro Kozla do chlívku v Dobrém. Lence jsem totiž slíbil, že Kozel bude na našich telefonech a u našich aut, kdyby se Julča rozhodla, že chce v zimě tábořit na Záhoří s tátou.

Cestou jsme došli k logickému závěru, že kameny na saunu budou přimrzlé a je tedy třeba je pobrat cestou. S Kimem jsme se culili, že u Kozla jich je kolem baráku dost a jsme moc zvědaví, jak je Kozel před Petrem ubrání. Než jsme Kozla sbalili, už Petr páčil šutry ze skalky i s jahodami. Naštěstí byly přimrzlé (ty šutry) tak, že s nimi nehnul. Po cestě ale byla jedna ruina a u ní fůra volných kamenů. Po akademické diskuzi, který kámen se hodí pro saunování a který nikoliv, jsme vybrali několik zaručeně speciálních šutrů, které budou držet perfektně teplo. Konečně jedeme na Záhoří.

Asi 5 cm sněhu na louce je hračka uklidit. Demokraticky

jsme se rozhodli pro stavění na louce hned vedle dřevárny. Vetché, prastaré tee-pee, co zažilo brontosauy a Petra jako eléva, je docela umění postavit. Já na něj s Kimem raději ani nesaháme. Díru jak vrata nahoře musíme ještě zakrýt kusem staré celtý, abychom měli alespoň nějaký pocit střechy nad hlavou. Na špendlení jsem vzal Petra na ramena. To byla blbost! Když slezl, už jsem myslel, že se nikdy nepostavím na nohy. Nakonec náš výtvor vypadal celkem esteticky.

Ještě zabydlet interiér našeho obýváku s kuchyní a ložnicí dohromady a mohlo se jít spát. Pardon, ještě Petrův patent od Vegáče - toaleta, tentokrát v zimní úpravě. Každý obyvatel i příchozí dostal přednášku k obsluze.

Potom už jen degustace zásob a především 80% jamaiského rumu, který opravdu zahřál (nejvíc Kozla). My normální si svařili víno, protože by do rána zamrzlo.

Dál nic moc zajímavého, noc a den, a tak pořád dokola. Naštěstí pořád mráz (nejvíce asi -9°C, ale uvnitř stanu vždycky méně, což nás hřálo), málo sněhu. To ale nemohlo zabránit Kimovi, aby nevyrazil na běžky a Kozlovi, aby nejezdil po louce na jasankách. Děláním dříví do stanu i pro saunu. Ráno snídaně na vidličku na brutárku smažená, do kterého mi slíbil Kozel udělat pořádnou pánev. Báječný ovárek opět z brutárku, to když klohnul Petr a poté fantastická polévka (myslím společné dílo, každý tam něco hodil), jednou myslím byly i těstoviny, jako na potvoru zrovna když dovalil Vašek. Nakonec jsme i přes mé naléhání, nebyli ani jednou v hospodě. Co si o nás místní pomyslí? Sauna se podařila postavit díky dírákům od Vegáče, použit byl osvědčený tvar a systém jurty, kterou na Vegáci zavedl Vašek.

Dřeva naděláno plno, dovezené šutry rozžhavené do ruda. Zájemci o saunu natěšení, připravení a najednou při rozhrabování zjišťujeme, že ze speciálních šutrů je žhavý písek. Naštěstí se nebral pouze jeden druh kamenů, takže zůstalo několik šutrů na dvě kola sauny. Stejně škoda, s potíci místností jsme si s Kozlem dali extra záležet, mohla to být excelentní saunička. No, i tak byla jako vždy nezapomenutelná.

Ještě bych se zastavil u momentu přípravy na spánek. Kozel byl vždy nejdříve ve spacáku (a také nejdéle v něm), a tak měl každý večer báječné divadlo buď ze mě, nebo z Petra. Nevím, co mu na nás přišlo tak groteskního. Petr měl spacáky dva, nebo tři? Já jen jeden a hrozně úzký.

Pořád se klábosilo, vařilo, pilo, jedlo, sekalo/řezalo dříví, topilo, kouřilo a udilo. Nejdůležitější ze všeho byly nikdy nekončící debaty o mohykánském a huronském způsobu topení. Který jako že způsob je ten pravý pro minimalizaci kouře uvnitř stanu. Pokaždé když Huron opustil stan, jal se Mohykán přestavovat topeniště a obráceně. Výsledkem byl neustále začouzený interiér tee-pee a ve finále žádné správné řešení.

Kozel opět žehral, že se dříve na Vegáč jezdilo na delší dobu. Sbaleno jsme měli 30.12.2007 docela rychle, to proto, že jsme měli více pomocníků a dostal jsem Kozla včas ze spacáku. Musel jsem být odpoledne zase na druhé straně republiky. Ve skladu u klubovny visel stan až do sněmu. Když jsem ho před týdnem sundával, voněl ohněm, zimní saunou, zamrzlým Záhořím, jako by to ani nebyly dva měsíce, co jsme na louce s Petrem vymysleli, že by u skautské klubovny při výročním sněmu mělo stát tee-pee a v něm hořet oheň.

Držka

CELKOVÝ POHLED NA TÁBOŘIŠTĚ

KAM I CÍSAŘ PÁN CHODÍ PĚŠKY...

INTERIÉR OBÝVÁKU

STAVBA TEE-PEE...

...DÁ NĚKDY POŘÁDNĚ ZABRAT

PŘÍPRAVA NA SAUNU

GAMETOWN 2008

Gamebook je kniha, ve které není čtenář stoprocentně vázán napsaným dějem, ale může si ho do jisté míry sám vytvářet prostřednictvím odkazů na jednotlivá místa v ději. Jedná se tedy ve své podstatě více o textovou hru než o knihu, přičemž volba vlastního příběhu je ovlivněna buď náhodou, nebo logickým úsudkem hráče. Zaměníme-li anglické slůvko book – kniha, slůvkem town – město, dostáváme pak speciální „odrůdu“ gamebooku, s níž v loňském roce přišli dobrušští roveři.

Roverská klubovna, pět minut po desáté večerní. Napětí by se dalo krájet ve chvíli, kdy vítám dvanáct roverů a také tři rangers na dlouho očekávané akci s názvem Gametown – Historie budoucnosti. Dlouho ale neřečním, a tak se slova ujímá Lachtan, který všem vysvětluje pravidla a pomalu začíná uvádět hráče do děje.

Stačí pár hodů kostkami, vyplnění několika údajů v průvodním listu, vybavení se čelovkou a klubovnu již neopouští hrstka odrostlých dobrušských skautů, ale skupina agentů zvláštní jednotky, připravených v následujících hodinách prakticky na cokoliv.

Každý se vydává na svou vlastní pěst vstříc nočnímu městu. Agent, který si nechává říkat Růžový panter, je na cestě do svého bytu, když tu na něj vyskočí dva zlodějíčci. Brání se srdnatě, první z lapků už leží na lopatkách, druhý je však nakonec nad jeho síly, proto netrvá dlouho a Lukyho vítá teplo kamen roverské klubovny. Je tak prvním, kdo letošní ročník Gametownu nedokončí, rozhodně však ne posledním. Ostatní jsou stále v terénu a ani oni nemají na růžích ustláno, než se dostanou do svých imaginárních domovů. Jakmile ulehají ke spánku, zazvoní telefon.

Bereš telefon. Je to šéfova sekretářka. „Promiňte, že ruším takhle pozdě večer, ale šéf by s vámi chtěl zítra ráno mluvit. Narazil prý na nějakou zajímavost ohledně toho velkého případu. Já nic víc nevím.“ Ptáš se: „A nevíte aspoň ohledně kterého?“ „Bohužel ne,“ odpovídá sekretářka a tón jejího hlasu se náhle mění: „Co? Co to děláte?“ Pak uslyšíš výstřel. Následuje dutá těžká rána dopadu. Tvůj tep najednou vyskočil na 160. Voláš, ale nikdo se neozývá. Chvíli posloucháš a slyšíš tiché našlapování. Pak někdo zavěsil. Přemýšlíš, co teď.“

Pokud jdeš spát s tím, že ráno je moudřejší večera, (koš u Marty)

nebo rychle vstaneš, oblékneš se a poběžíš se podívat, co se stalo, (telefonní budka u hasičárny)

Podobných papírů bylo na různých místech po celém městě rozmístěno několik desítek. Dohromady tvořili spletitý děj plný intrik, bojů s nepřáteli, ale hlavně možností volby. Přesně o tom totiž Gametown je. Každý lístek v terénu odkazoval na několik dalších, přičemž bylo jen a jen na hráčích samotných, kterou cestou se vydají. K dobrému konci však samozřejmě vedla jen jediná.

A jak letošní Gametown dopadl? Troufám si říci, že opět na výbornou. Organizátoři (díků patří zejména Lachtanovi, který letošní příběh vytvořil) odvedli svou práci dobře a hráči se jim na oplátku odměnili nadšeností, s níž se vrhali vstříc všemu, co je na cestě čekalo. Bylo toho opravdu hodně a ne každý to zvládl, úspěšně hru nakonec dokončilo pouhých šest lidí. Soudě podle prvních ohlasů se však hra líbila nejen jim, ale i ostatním. Jediné, čím si nejsem jist, je to, zda se líbila i několika policistům, kteří se do ní zapojili, aniž by tušili, že se jedná pouze o skautskou hru. Nezbyvá mi doufat, že ano;-) Tak třeba zase za rok...

Béna

ZKLAMÁNÍ A RADOST ANEB PRVNÍ VYŘAZENÝ A VÍTĚZ

HRA ZAČÍNÁ

DÍVČÍ ODDÍLY

SVĚTLUŠKY

Během února jsme se světluškama začaly dělat nováčkovskou zkoušku, aby i naše nejmenší mohly slibovat. Holky již plně ovládají všechny základní uzle a znají základy zdravotní péče. Starší holky se dokonce orientují s buzolou na mapě Dobrušky.

Samozřejmě se stále jenom neučíme a hrajeme spousty našich oblíbených i nových her. Tento měsíc jsme i vyráběly přání pro skautky ke dni sesterství. Na jednu schůzku se za námi přišla podívat Hanička a zahrála si s holkama hru s kameny a písmenky. Nako-

nec holky scrable velmi zaujalo a návštěva Haničky je všechny moc potěšila.

Jinak byl únor velmi krátký a zamračený a proto se již velmi těšíme na březen a sním blížící se výpravu do Zoo.

Simča

SLUNEČNICE

A máme tady únor! Tý jo, to to letí! Už máme další měsíc v roce 2008 a další měsíc, který zbývá do tábora, ubyl, tím pádem se holky opravdu moc snaží s nováčkovskou zkouškou. Tentokrát jsme si připomínaly a vysvětlovaly, jak to vlastně je se skautským krojem. Některé si ho také musí obstarat a hlavně, holky, nezapomenout! Všechny nášivky našít správně! Domovenku na levý rukáv, číslo asi centimetr pod ní atd... Taký pořad opakujeme zákony, které nám někdy dávají zabrat, a musím přiznat, že kytky taky. Někdy to vypadá, že by holky schramstly vraní oko místo borůvky:-)! Ale my se jen neučíme, to ani náhodou. Jednou byly holky poznávat Dobrušku, protože ji díky našim dvěma kolegyním z Hrádku moc neznají:-)! V klubovně dostaly papírek, na kterém byly 3 možnosti míst, kde se schovává 1. část textu, který musí najít. Pokud chtěly nalézt celý ten text, musely se vydat na všechna ta místa, aby ho našly. Opravdu jsme se s Týnou snažily a holky prolezly celou Dobrušku, než shromáždily celý text. Jednu část textu prý u bazénu nenašly, a tak pokračovaly na další možnost, což byl náš slavný kopec - Trojiče. No, moc nadšené nebyly, ale když nám pak v klubovně četly o úsměvu, přeci jenom se smály. No jo, k úsměvu nemáme moc dale-

ko. Každou schůzku si vyprávíme třeba o trapasech ze školy a věřte, že když slyšíte o tom, jak se někdo sklouznul na gymnastických schodech a sjel krásně po zadku až dolů, zastavil se s úžasným hrcnutím a ještě rychle vstával, aby ho někdo neviděl, když chodba byla neuvěřitelně narvaná, nezůstanete jen tupě zírat, ale válíte se na zemi směchy jako ten dotyčný, co sjel ze schodů. A protože byl také den sesterství, tak jsme si s holkama krásně popřály a hned začaly vyrábět krásná přáníčka jako připomenutí tohoto významného dne. Přáníčka rozešleme ihned, jakmile budou hotová, to víte, udělat takové přáníčko není jen tak a ještě, když se u toho může povídat o nejružnějších drbech a zážitcích, co jsme za celý ten týden, co jsme nebyly spolu, zažily.

A další velká akce byla výprava k našemu svátku! Na zvadlu stálo jen, že směr této výpravy máme samy v rukách a to ty naše holky nenechalo chladné, už zapojovaly veškerý svůj šarm, aby mě s Týnou odzbrojily a dostaly z nás, kam pojedou, ale my to doopravdy netušily! Sešly jsme se v celkem hojném počtu v sobotu 23.2. v 9:00 u klubovny. A odteď byl směr naší výpravy doopravdy v našich rukou, protože na každé křižovatce, na kterou jsme se dostaly,

jste losovaly, kdo určí, kam vyrazíme dál. Nakonec jsme tak nějak obešly Dobrušku a její okolí. No a taky nám jedna inkognito skautka (přece nechcete, abych ji jmenovala!) trochu zadkem spadla do potoka, takže jsme ji propůjčovaly všechno možné, co se dalo, aby byla aspoň trochu v suchu, a její vlastní svršky jsme nosily v náručí, jako bychom byly banda sušáků:-). A aby toho nebylo málo, tak si Čita asi tak po půl hodině, co jsme si daly svačinku, vzpomněla, že na těch pohodlných kládách zapomněla sundavací rovnátka. A tak jsme tam honem běžely zpátky, ale co se nestalo! Rovnátka byla v trochu jiném stavu než je tam Čita nechala - rozmašíroval je traktor! No, tak budeme doufat, že se na Čitu doma moc nezlobili a že jí kvůli jednomu traktoru nenarostou křivě zuby:-)!

Do příštího měsíce plánujeme další probírání věcí na nováčkovskou, spoustu her a taky tří-denní výpravu, zatím do neznáma. Tahle se už snad obejde bez menších katastrof...

Bara

ODDÍL VLČAT

V měsíci únoru jsme měli naplánovanou výpravu po okolí Dobrušky. Poněvadž nám počasí nepřálo nebo jsme byli zapleteni do velkého připravování jak už tábora, tak i Malého velkého plesu (který je letos, jak už dobře víte, v rytmu barev), tak se výprava přesunula na další měsíc, s přáním dobrého počasí, hojné účasti a nezapomenutelných zážitků.

Tento měsíc byl náš program méně rozmanitý než předešlé měsíce, ale i tak jsme si užili spoustu zábavy. Třeba o jedné schůzce se sešli čtyři vlčata, my jako vedoucí (GOR a KOULE) jsme jim měli vyřídit vzkaz od velkého bosse, který měl pro ně úkol, zjistit informace o různých dobrušských objektech (asi je plánovaná velká akce). Tato hra byla na jednotlivce, to znamenalo, že každý zjišťoval informace sám za sebe a poté, kdo donesl nejrychleji a

nejpřesnější informace, dostal více bodů než ostatní. Ten kdo získal nakonec nejvíce bodů, měl dostat od velkého bosse (který měl své mluvčí, vedoucí) cenu pro vítěze. Bohužel jsme zjistili, že každý zúčastněný „pátrač informací“ nedodržel pravidla, cena nebyla udělena. Nesměla na konci schůzky chybět partička Západu a pokřik na rozloučenou.

Také byla jedna schůzka, kdy vlčáci dostali šifru, kterou měli za úkol vyluštit a tím se dozvěděli, co bude následovat dál. Po vylúštění šifry jsme se odebrali na Trojici, kde jsme si řekli různé zajímavosti o plánování výpravy do různých míst, co si s sebou vzít, jak si zabalit batoh a prostě jak přežít v přírodě. A po náročném rozhovoru, jak si správně zabalit do přírody jsme si dali „oddechovou běhačku“. Byla dosti podobná talismanům, jen s tím rozdílem,

že jsme hráli za tmy, tím pádem se dalo schovávat tak dobře, aby i na jeden metr nikdo nebyl vidět. Po dostatečném vyběhání a unavení obou skupin jsme se odebrali zpátky do klubovny.

Další schůzka byla spojená s Mohykány, poněvadž vedoucí chystali ples, kluci hráli nějakou akční hru. Asi je to dost bavilo, protože schůzku ukončili, až když byla úplná tma.

V následujícím měsíci, jak jsem už zmínil, by se měla konat dlouze očekávaná výprava a hodněkrát nezdařená výprava po okolí Dobrušky. Očekáváme celkem čtyři schůzky, při nichž se určitě nikdo nebude nudit. Samozřejmě nevíme, jestli se všechno vyvede podle plánů, vždyť nikdo neví, co bude zítra.

ODDÍL MOHYKÁNŮ

V měsíci únoru jsme byli z důvodu jarních prázdnin ochuzeni o jednu schůzku. Alespoň jsme se mohli o to víc těšit na tu následující. Na této schůzce se po delší době sešli, až na jednoho, všichni. Konečně se tedy mohla dohrát hra na pašeráky a detektivy z minulého měsíce, ten jeden chybějící byl nahrazen vzácnou návštěvou Mogenicem. Ukázalo se, že náhrada to byla více než zkušena, vzhledem k tomu že Vlastovi zmizel dříve, než oba opustili klubovní baráček:-). Po chvíli ho však Vlasta našel, a tak se hrálo tam, kde se mělo, totiž venku. Ono by taky nebylo zrovna jednoduché donést lístek nepozorovaně k radnici a při tom být pořád v klubovně:-). Po návratu všech zúčastněných do klubovny, jsme si zahráli plánovanou a následně nervy. Tato hra spočívá v tom, že se na stůl tužkou namaluje kolečko, přiměřeně velké k počtu hráčů, do kterého každý hráč umístí svoji figurku uvázanou na špagátku. Chytač (většinou jeden z vedoucích) pak

třímá v jedné ruce plastový kelímek, nejlépe pevný a pružný, a v ruce druhé hrací kostku. Hraje se následovně: chytač hodí kostkou na stůl tak, aby na ni všichni hráčící viděli, pokud padne sudé číslo, co nejrychleji kelímkem přikryje (sklapne) figurky. Kdo nestihne se svoji figurkou včas ucuknout, je chycen a vypadává. Padne-li liché číslo, musí figurky naopak zůstat v kolečku, kdo z vynervování ucukne (chytač může naznačit, že chce figurky sklapnout), ten vypadává. Záleží na domluvě hráčů, na jaká čísla chytač klope, může se taky hrát se dvěma kostkami a čísla sčítat nebo odečítat. Zkoušeli jsme i násobení a dokonce jeden pokus s mocninami, ale vzhledem k nízkému věku většiny hráčů se nejvíce osvědčilo obyčejné sčítání.

Na další schůzce, shodou okolností opět s magickým datem 22.2., jsme vyrazili do lesa za město. Tam byla vysvětlena hra na pašeráky: Jedna skupina ze dvou

(pašeráci) pronáší papírové míčky přes les hlídaný druhou skupinou (policisty). Pokud pašerák pronese míček, (policajt ho nesmí dotykem chytit) položí ho na domluvené místo a už se ho nikdo nesmí dotknout. Když je pašerák chycen, odevzdá svůj míček policistovi a ten ho odnese na druhé domluvené místo, vyhrává skupina, která má na konci více míčků. Hrají se dvě kola, aby mohl každý hrát za obě strany. Pokaždé byli lepší policisté, tak o konečném vítězi rozhodlo porovnání skóre.

Mohlo by se zdát, že za únor byly pouze dvě schůzky, to ovšem není pravda, jedna schůzka ještě vychází na 29. - to už je ale po uzávěrce Totemu, tak snad v příštím čísle.

Za Mohykány sesmolil

KMEN ROVERŮ A RANGERS - R&R

Měsíc únor se v našem kmeni nesl ve znamení třech velkých akcí, kterými byly postupně pěší výprava na hřeben Orlických hor, dlouho očekávaný druhý ročník noční hry Gametown a Výroční sněm střediska v půlce měsíce. O Gametownu a sněmu bude psáno dále, proto bych rád pár řádky zmínil výlet na hory.

Šlo o akci značně spontánní, naplánovanou na poslední chvíli a možná i proto se nesetkala zdaleka s takovou účastí, jakou by si zasloužila. A tak se stalo, že na mě ráno 2. února krátce po osmé hodině na Laichterově zastávce čekal jen Paris s Rolandem a suše mi oznámili, že nikdo další nejspíš nejede. Že šlo jen o jeden z jejich žertů, jsem zjistil ve chvíli, kdy mě s pobaveným úsměvem na tváři přivítala v autobuse Štaflíčka. Dohromady tedy čtyři

lidi, v duchu jsem si posteskl, ale líto mi nebylo nás, co jsme seděli v autobuse, ale hlavně těch, kteří nejeli. Stálo to totiž za to! Podmínky byly výtečné, alespoň co se sněhu týče. Pravda, obloha byla zatažená prakticky po celý den a místy silně foukalo, nic z toho nás však neodradilo od pořádné procházky. Zprvu jsme trochu litovali, že jsme nakonec nevzali běžky, když nás jelo tak málo, několik sněhových bitev nás však nenechalo na pochybách, že s nimi bychom si to tu dnes tolik neužili. A tak jsme běžkování pro dnešek přenechali jiným, běžel se totiž Orlický maraton a co chvíli jsme zahlédli nějakého toho závodníka či závodnici. V klidu jsme si také vyzkoušeli, jaké je Schengenské žití bez hranic, naše první kroky vedly na polské území pár metrů za Masarykovou chatou. Následoval výšlap na Velkou

Deštnou, kde jsme opět neodolali a užili si obrovského množství sněhu. Vítr nás pak rychle zahnal k sestupu do Luisina údolí, odkud jsme pokračovali cestou nad deštenskými sjezdovkami směrem ke kostelu Sv. Matouše. Poslední úsek jsme absolvovali již po silnici a dolů tak mohly jít i jinak nezbytné návleky. O tom, jak nám pak chutnala výborná polévka a půllitr piva v nově objeveném bufetu nedaleko Národního domu, snad psát mnoho nemusím. Co dodat? Inu, nejen v bílé stopě se dá v zimě strávit pěkný den na horách (hned v neděli jsme si ale vše vynahradili běžkařským výletem ;-).

Taková tedy byla snad vůbec první roverská akce tohoto roku, nezbyvá než těšit se na další a doufat v hojnější účast...

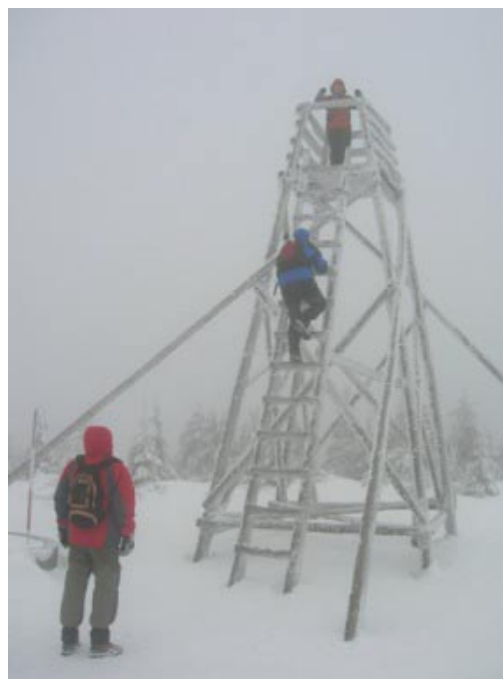
Béna

CESTOU NA HŘEBEN

SNĚHOVÁ BITVA

NA VELKÉ DEŠTNÉ

POZVÁNKY

PRO VŠECHNY

Milá sestro, milý bratře, příznivče dobrušského junáka

Srdečně Tě zveme na

MALÝ VELKÝ PLES VE VÍRU BAREV

15. března 2008 od 20 hodin v Kulturním domě v Dobrušce

Těšíme se na Tvoji účast!

Lístky na sezení i stání jsou k dostání v infocentru na náměstí, případně na tel. čísle 775 615575 (nejlépe sms nebo volat ve večerních hodinách) u Pavlíně Čiháčkové.

ROZHOVOR S ...

ONDROU NĚMEČKEM

V současnosti patří možná k nejvytíženějším lidem ve středisku. Spoluorganizuje Malý velký ples, pravidelně aktualizuje webové stránky dobrošského Junáka a v minulosti pro nás připravil například Expedici Orel či sérii cestovatelských večerů v klubovně. Ačkoliv tuto funkci sám razantně popírá, právě on je jakýmsi šéfredaktorem Totemu. V rozhovoru jsme si povídali o jeho skautských začátcích, Totemu a plánech do budoucna.

1/ V kolika letech jsi začal skautovat a jak ses ke skautingu vůbec dostal?

Ke skautingu jsem se dostal ve druhé třídě, tedy v mých sedmi letech, psal se rok 1995, pokud se teď nemýlím, a následoval jsem, jako mnozí, svého staršího sourozence - bráchu.

2/ Kdo byl tvým prvním vůdcem a jak bys jej charakterizoval?

Zpočátku nám vedoucovali 3 borci - Zély, Pítý a Řízek -, protože smečka měla tak 20 členů (a myslím, že i více). A právě to je důvod, proč nejsem schopen odpovědět, kdo byl můj první vůdce. Byli to bezpochyby všichni tři, nebo alespoň tak jsem to cítil já. Byli sehraní, připravení a zkrátka doplňovali se ve všem, v čem jenom mohli. Byli přísní, ale naslouchali a bylo s nimi možné zažít vážné situace (velmi výjimečně) i legraci (velmi často). Na ty roky nelze zapomenout, byly opravdu super. Se všemi se vídám dodnes, z čehož s Řízkem nejméně, ale dovolím si tvrdit, že jsou pořád stejní - stejně fajn a rád se s nimi vždy zastavím na kus řeči.

3/ Jak je to vlastně s tvou přezdívkou? Všichni tě známe „jen“ jako Ondru.

Velmi zajímavá otázka. Nikdy jsem oficiálně žádnou přezdívku neměl, jednou si akorát pamatuji, že mi vymyslel na několik dní nějakou Kim (zrovna jsme byli v Orlickém Záhoří), ale opravdu si teď (ani za proslulé zlaté prase) nevzpomenu, jak zněla. Vím jen, že jsem jí chvíli užíval, jako recesi, podepsal jsem se s ní několikrát do kroniky, ale pak skončila kdesi v propadlišti dějin a zapomnění. Holt, asi jsem nebyl nikdy dost červený na Červenáčka, rychlý na Rychlonožku či vypočítavý na Lišku. Nevím však, zda toho, že nemám přezdívku, mám litovat, či nikoli. Ale spíše ne - právě to, že na tom to originální a krásné, že ne každý tu přezdívku má a honosí se jí. I mým kamarádům, kteří si ze „skautíků“ pořád dělají něžnou legraci (i když mají popravdě tuto organizaci ve velké úctě!) a věří, že každý, kdo dochází do tohoto hnutí, přezdívku automaticky vyfasuje ve dveřích při prvním vstupu, se to špatně vysvětluje.

4/ Kde se uskutečnil tvůj první tábor a jaký byl?

Teď si nejsem jist, zda mám vypravovat o svém prvním táboře obecně, či o svém prvním táboře pod záštitou Junáka. Začnu tím prvním. Na tábory jsem jezdil opravdu od mala, možná už ve 4 letech. Vždy s mojí mamkou a taťkou, kteří dělali jakýsi dozor či vedoucí dětem na táboře, který pořádala dnes již neexistující společnost, kterou mi moje mamka teď při psaní odpovědi zakázala jmenovat. :-). Vždy nás byl plný autobus a jezdili jsme všude po Čechách, tábor byl pak standardní - stany, kuchyně atd. Konaly se

jednodenní výlety po okolí, celý den jsme si hráli, něco vyráběli a opravdu si nevybavuji něco, co by se mi nelíbilo. I děti, co se sešly, byly fajn. Co se pak týče tábora s Junákem, můj první byl v roce 1997 v Mastech, kde nás zastihla povodeň, celý tábor byl předčasně ukončen a my všichni přestěhováni do školy na Skalce, kde si nás vyzvedli rodiče, babičky, dědové či jiní příbuzní. Vzpomínek je opravdu hodně, ale je to na dlouhé povídání. Ale jednu krátkou bych mohl - dodnes si spolu s absolventy těchto táborů v Mastech děláme srandu (ale nemyslíme to zle) z „hrabanky“ (spadané jehličí s hlínou), kterou jsme vždy vozili z lesa na louku, abychom na ni neměli bahno. Bohužel to byla občas práce na pár hodin a my bychom si bývali raději hráli na četníky a zloděje.

5/ Vzpomeneš si na svůj nejsilnější skautský zážitek?

Takových zážitků mám díky skvělým táborům celý zásobník, každý den v roce bych mohl vyprávět jeden a nikdy by se neopakovali :-), ale který je nejsilnější, to opravdu netuším. Vlastně možná ano. A dokonce si vyberu dva. A není tomu zase tak dávno. Z toho prvního zážitku mám dodnes uschován v krabici se svými artefakty kámen s nápisem USPĚL 'S. Šlo o zkoušku, roverskou. Autem jsme byli (my nejstarší děti z tábora, tedy 5 kluků) odvezeni v noci narychlo se zavazanýma očima z tábora KAMSI do Orlických hor, kde jsme vystoupili, v ruce pouze mapu a krabičku od čaje s nápisem KPZ (ve které byl mobilní telefon, což jsme tušili od začátku, ale obal jsme neporušili). Z odjíždějícího automobilu na nás Miki křičel: „Tak nazdar ráno

v táboře!“. Byli jsme v černém lese na asfaltové silnici, všude tma, nikde nic. Autem jsme jeli asi 40 minut. Celou noc jsme se dostávali zpátky do Orlického Záhoří, což nebylo dle mapy (kterou jsme nakonec úspěšně zorientovali) méně než 20 km nejkratší cestou, po které nás pokoušel spánek, hlad, nuda, únava, ale nakonec jsme byli odměněni ještě daleko před táborem, na Pěticestí, kde jsme si počkali (krátkým polospánkem) na východ slunce. Po něm s úsměvem na tváři cesta do tábora utekla jako voda. Tam čekal Ježour, nalil do nás čaj, který byl snad nejlepší, co jsem kdy pil, a poslal nás na celý den spát. Ta noc nejde zapomenout, dodnes na to rád vzpomenu a myslím, že ne každý tohle zažije a ještě k tomu s nejlepšími přáteli na skvělém táboře. A druhý zážitek? Možná tím opět někoho rozzlobím, nařknu, pobouřím, to však opravdu nechci. Byl to letošní tábor v Ruprechticích – sólo kluci na táboře. Kdo nezažil, zřejmě nepochopí! Radikální změna oproti předešlým několika letům. :-) Ale nebudu si hrát na hrdinu - ta „naše“ děvčata na tábořišti samozřejmě chyběla! ;-)

6/ Několik roků jsi vedl oddíl vlčat. Jak bys tohle období popsals?

To byla jednoduše paráda. Vedl jsem ty malé kluky s Doktorem a Knorrem, ze začátku se tam ještě občas objevil Benji, což mě vždy potěšilo. Knorr pak úspěšně odmaturoval a odjel do zahraničí, takže jsme na to zbyli s Doktorem sami. Kluků jsme neměli moc, asi tak 10, ale ty schůzky byly fajn. Šlo dělat cokoli, s kluky jsem měl děsně kamarádský vztah a vůbec si nemyslím (a dodnes to popírám), že jsem je nějakou VEDL, či že jsem jim DĚLAL VŮDCE, já jsem byl na schůzkách zkrátka s nimi a vymýšlel pro ně doma program. Vzájemně jsme se na schůzce bavili. I když nám to dodnes někteří zazlívají, že jsme dělali moc náročný program a já nevím, co ještě. To beru, je to něčí názor, já jsem si ho vyslechl a

snažil se nad tím zamyslet, ale my jsme to tak cítili a zkusili. Pro kluky bychom udělali první poslední, s Doktorem jsme navíc tvořili silný tým. A to na tomto všem bylo úplně to nejlepší, co DNES (otevřeně to přiznávám) trochu postrádám – s Doktorem jsme si řekli všechno, na rovinu, pár slov – klidně i sprostých, když by byla nutnost na něco zanádat, ale to snad nebylo ani jednou - a věc vyřešená, žádné podrazy. V případě pochval atd. platilo to samé. Vídali jsme se i mimo schůzky a pořád něco řešili, bavili se. Děvčata vedla Hamina a Riža, se kterými jsme se také vídali, hovořili spolu, vzájemně jsme si sdělovali své zkušenosti z výprav atd. Dokonce jsme jednu (bohužel, že to byla jenom jedna) výpravu měly oba oddíly dohromady. Ale to období je nenávratně pryč. Dnes mi mezi VŠEMI vedoucími chybí právě tato otevřenost, kooperace, podnikavost, trochu risku, vzájemná debata, diskuze a závěrem některá řešení, vyslechnutí rady a předání zkušeností, ale to je asi odpověď na úplně jinou otázku, která tu zřejmě nezazní. A jak se vůbec zmiňované období projevilo na dětech? Velice dobře, kluci dobyli okresní kolo Svojsíkových závodů, dostali se na krajské kolo do Jičína, kde nedopadli také špatně. Jezdili s námi v hojném počtu na výpravy, na tábor. Přejí si, aby podobné období opět velmi brzy přišlo zpět.

7/ Bylo nějaké dítě, které ti z těch let zvlášť utkvělo v hlavě?

Určitě ne. Neboj, vysvětlím: nebylo to dítě, byla to celá parta kluků, kterou jsem vedl. Dodnes se na ně občas zajdu podívat a zjistit, jak si vedou.

8/ Pojďme si nyní chvíli povídat o Totemu. Kdy přesně vznikl ten nápad?

Ten nápad vznikl několik týdnů před Vánocemi roku 2007, kdy jsem měl opět chvíli na to, abych si několikahodinovou jízdu ve vlaku ze školy v Olomouci pročistil hlavu. Možná mi

to nebudete věřit, ale to zrození nápadu (protože není tak dávno) si pamatuji docela přesně. Díval jsem se z okýnka, přemýšlel o životě a jiných věcech a najednou to přišlo. Říkal jsem si: A co takhle udělat nějaký oběžník, který by mapoval dění ve středisku? Zapřemýšlel jsem nad lidmi, kteří by do toho možná šli se mnou a ono jsem se opravdu nezmýlil a já jim za to teď moc děkuju. A jinak blíže k tomu nápadu si můžete přečíst odpověď na otázku 6, jejíž konečná fáze se vznikem Totemu úzce souvisí. Druhá stránka vzniku Totemu je taková, že toho zažíváme neskutečně moc, ale poté se do Dobrušského Zpravodaje, kam pravidelně přispíváme, musíme omezit na „pár řádků, stránek“ a mnohdy to veřejnost ani nezažímá, což ale vůbec nyní nepíšu jako nějakou urážku, ale jenom jako strohé konstatování reality a za možnost přispívat do Zpravodaje děkuji. V Totemu, tedy na naší vlastní půdě, jsme svými vlastními pány – výhoda.

9/ Mohl bys ostatním alespoň stručně přiblížit, co všechno obnáší vytvoření jednoho čísla tohoto oběžníku?

Je to: umět v dobrém počítačovém programu a smířit se s tím, že při výrobě jednoho čísla Totemu u něj člověk stráví pár hodin, napsat několik prosebných e-mailů vedoucím oddílů, zda počítají se svým příspěvkem do dalšího čísla, sehnání fotek ze schůzek (respektive půjčení foťáku) a akcí, které se děly, napsat e-mail s položenými otázkami člověku vybraného pro rozhovor, vymyšlení téma čísla a ostatní bonusových věcí, nafotit starou kroniku do rubriky Ze starých kronik, přepsat její text, pak si chvíli se všemi texty hrát v editorech, opravovat chyby (mnohdy neskutečné, ale nakonec jsem sám upozorněn, že mám ve finální rozeslané verzi několik vyměněných, prokletých i/y, takže si vzájemně nemáme co vyčítat..) a sázet fotky, navrhovat „desgin“ stránek. A určitě jsem na něco ještě zapomněl. Třeba všem

poděkovat za spolupráci. Poté již jenom vygenerování závěrečného PDF a rozeslání e-mailem na asi 150 adres, které doufám ochotně tento magazín přijímají. To celé je samozřejmě napsáno s dobrým úmyslem a spolupracuje na tom celá „redakční rada“ celý měsíc!

10/ Jaká je tvoje „vize“ do budoucna coby šéfredaktora?

Zásadní chyba této otázky je ta, že já jakkoli popírám (i když se to může na pohled zdát jinak), že JSEM ŠÉFREDAKTOR. Já jsem pouze jakýsi člověk, který spolupracuje na vytváření Totemu. Nic víc, nic míň. Je pravda, že v tiráži Totemu máme napsanou jakousi „redakční radu“, ale to je pouze orientační název pro 4 nadšence.

A to, že stojím na prvním místě v tomto výčtu je asi shoda náhod :-). A to, že jsem přišel s tímto nápadem magazínu, také nic neznamená. Kdyby nebylo ostatních, kteří píší, nic by z toho nebylo. Jinak MOJE „vize Totemu do budoucna“ (spíše ta lehce utopická) by byla 50-100 tištěných Totemů (hlavně pro děti a jejich rodiče) měsíčně sponzorským darem nějaké velké dobrušské firmy, která by chtěla udělat skautům radost a sobě malou reklamu. :-)

11/ Jsi známý coby „člověk velkých nápadů“. Pověz nám, kam na ně stále chodíš?

Tak to slyším poprvé, nicméně mě to těší :-). A kam na ně chodím? Nevím, ale zatím jich nebylo tolik,

abych to mohl nějakou obecně shrnout.

12/ Máš vůbec nějaké další zájmy? A kde na ně bereš čas?

Další zájmy samozřejmě mám. Je jich hodně na to, abych to tady nezaplnil. Všechny se ale točí okolo přírody, hor, různých putování světem. A kde na ně беру čas? Nevím, ale rada, kterou mi říká můj kamarád, zní: vše je jen otázkou priorit, pak člověk stihne všechno, co chce.

13/ Co plánuješ dál konat v letošním roce v rámci dobrušského Junáka?

Být připraven pomáhat.

ZE STARÝCH KRONIK

KRONIKA ODDÍLU MOHYKÁNŮ

LIBUŇ 2002 14.-16.6.

(pá, so, ne)

Náš oddíl velmi rád vyrazí směrem k Broumovsku a do Orlických hor, ale do jiných krajín naší země se podívá málokdy. Jednou z takovýchto expedic byla výprava do kraje proslulých rybníků, starých hradů a polodrahokamů.

Odjezd byl v 14,33 vlakem a počet účastníků byl vcelku dostatečný – 18 skautů, 2 roveři a 3 (samozřejmě 100% účast) vedoucí – Ježourek, Pěta Lachtoš a já Ořas) = celkem 23 Junáků. Čekala nás dlouhá cesta (3 hodiny 6 minut) s přestupy v Opočně, Týništi, Hradci Králové. Cesta ubíhala poklidně a chlapci poslušně švitořili. Za Jičínem začalo netrpělivé vyhlížení Trosek, které bylo nakonec úspěšné. Z libuňského nádraží jsme vyrazili na statek rodiny Ořasovy maminky a po krátkém pochodu od nádraží jsme k němu také dorazili, přivítali se s Ořasovou tetou Evou a započalo stavění stanů. Byli jsme rychle hotovi, a tak se vyrazilo do vesnice pokouknout se po nějakém hřišti na fotbal. Libuň má ligové mužstvo, a tak hřiště bylo velké kvality. Hrál se s plným nasazením a na statek jsme se vraceli až v 22,00!!! Bylo pěkné počasí toho dne. Večer Ořas všechnu drobtinu nahnal k pumpě a kyblíky studené vody s mýdlem skvěle nahradily domácí koupelny.

V sobotu byla v plánu celodenní výprava, a tak byl budíček v 7,00. Po rozcvičce (!) následova-

la snídaně, nějaký ten nákup a už se vyrazilo. Mířili jsme rovnou po modré k Prachovským skalám. U koupaliště Pelíšek jsme se vnořili do skal a prošli je směrem na západ k zborcenině hradu Pařez. Skály jsme shledali podstatně chudšími nežli Broumovské. Pařez byl velmi pozoruhodným místem. Ve skalách jsou zde vytesány celé místnosti, a tak je tato pevnůstka vskutku navštívení hodná. Využili jsme blízký stejnojmenný rybník ke koupání, které bylo velice příjemné. Bylo opravdu dusno, a tak se nebylo čemu divit, když v 11,51 (jedenáctá rozhoduje – aut.) začala menší přepřska. Jen co přestalo kapat, tak jsme vyrazili směr Hrdoňovice. Zde je důl s nejkvalitnějšími sklářskými písky v Evropě! Stáli jsme na jeho okraji a hleděli dolů do 100 metrové jámy, kde se proháněly malé (z té vzdálenosti) tatříčky a bagříček je nakládal tuničkami písečku. Naše opojení přerušilo velké mračno, které se přihnalo z Němec, a tak jsme spěchali ukrýti svá zmožená a hladová těla do vesnice. Nalezli jsme rozlehlé lipoviště a zahájili oběd v dešti. Lípy časem popršely (déšť byl vydatný), ale okolní domy nás zachránily.

Je po dešti! A my vyrazíme směr Trosky. V cestě nám stojí pískounová fabrika, ale Ořas umluvil strážného a ten nás celým areálem provází na druhou stranu (měl s sebou i psa!). Dal nám skvělou přednášku o výrobě a každý chlapec si odnesl pazourkový valounek, kterým se pisky melou. Na Trosky jsme dorazili po krátkém marši, jen co jsme si odpočali a prohlédli přilehlé dravce (poštolka, orel stepní (KI-ZILKUM!!!), káně a jednooký výr (zraněn myslivcem :- ()), již se nás chápal průvodce a dal nám nádherný výklad o hradu. Více

řeknou fotografie.

A už je půl čtvrté. Valíme směrem na Ktovou a potom rychle vláčkem do Libuně. Tam je večere. Vedoucí uvařili polévku, údajně francouzského typu. Doufejme, že chutnala. Béna byl líný!!! (Štafflig též!) Lachty měl 21. narozeniny, a protože ho ze včerejška bolela noha, tak nešel hrát fotbal a vařil brambory, vytíral chatičku a tak dále. Jen co přestala 3. přehánka, tak se šlo čekat – hřiště bylo opravdu skvělé! Večer koupání u pumpy. V noci jsme si už pod širák netroufli -> chajda. Lachtošovi narozeniny jsme (Ježour, Ořas, Lachty, Béna, Štafflig) slavili do noci při svíčke.

Ráno vstáváme v 8,00, Lachty v 8,45 = lenoch, Béna taky. Dnes se jde na polodrahokamy. Balíme věci a vyrazíme. Je asi největší horoko. Naleziště je na blízkém kopci a po ½ hodině hledání kluci nacházejí pěkné kousky. Ořas slibuje, že je všem na oddílovce pojmenuje (pokusí se). Někteří skauti hledali jako diví. Po hromadném obědování přichází smutnější balení stanů, úklid a chvilka odpočinku. V 15,30 vyrazíme na nádraží a v 16,06 odjíždíme z Libuně pryč. Bylo to nádherné a bylo to dost! Děkuje!!!

ZAPSAL: Ořas

P.S. Za zmínku stojí to, že v Jaroměři měl vlak 20 minut zpoždění, ale přesto na nás ve Václavících počkal mezinárodní rychlík Wroclav – Praha. Vedoucím se vskutku ulevilo. Pokřik, rozchod a DOMŮ.

**CESTA DEŠTNÉ -> DOBRUŠKA, ZIMA -> JARO
nebo SNÍH -> BLÁTO**

Sobota 23.3. 2002

Na autobusové zastávce se sešli tito nejodvážnější cestovatelé: Ježour, Roman, Lachty, Pešek, Béna, Roland, Štaflig, Minimogic, Albi, Seky, Sejček, Ondra, Vlasta, Čukin, Altík a Ivoš. Autobus dorazil přesně něco po osmé - plus mínus 5 minut. Do toho samého autobusu nastoupily i naše sestry. Raději měly zůstat doma. Nevěděly, co je čeká! Protože napadlo něco (málo, trochu) sněhu, tak se řidič Fabie nemusel divit tomu, že ho autobus málem vytlačil ze slinice. Nahoře měl Ježour překva-

pení pro nováčky. Dal jim mapu a buzolu a řekl jim, aby nás dovedli domů. Cesta se klikatila, za neustálého svištění sněhových koulí až k Šedivinám, kde se to stalo. Tam jsme POPRVÉ potkaly naše sestry. Sněhu bylo dostatek. Dál už si to každý umí představit sám. Po chvíli jsme se vydali opět na cestu. Sešli jsme dolů, kde se snažil někdo vyjet nahoru. Za neustálého sněžení jsme došli do Dobřan. U Mičků jsme poobědvali, zapracovali si a pobavili se. Na chvíli se na nás usmálo sluníčko a pak bylo pět pohlceno sněžícími mraky. Sněhové cestování opět pokračovalo. To byla náhoda! Zase jsme potkali děvčata. Ach ten sníh. Sluníčko se na nás opět podívalo, tak jsme se rozhodli, že se vyfotíme. Nad Kounovem se střetli policis-

té s aktivisty. Zahráli jsme si The Meleen („Temelín“). Promáchané oblečení od sněhu nás donutilo pokračovat. Ve Valském údolí nás naše sestry donutily k opětovnému pronásledování. Jelikož jsme byli roztrkaní po celém kilometru, tak pronásledoval pouze Ježour s Lachtym. Už to bylo naposled, to mohu slíbit. Počkali jsme na ucourse a došli do Dobrušky, kde jsme se u klubovny rozešli.

ZAPSAL: LG

Něco málo o Mohykánské kronice, kterou vidíte na obrázku: Kronika sloužila celých pět let, než ji stačili Mohykáni popsat. První zápis je z konce dubna 2000 a na posledních stranách kroniky jsou zápisy z tábora v Orlickém Záhoví 2005. Uvnitř je možná najít nejen spoustu fotografií a kreseb, ale také mohykánský pokřik a skautskou lilii. Plátěnou obálku kroniky zdobí želva - tradiční znak kmene dobrušských Mohykánů.

VÝZVA

Máte dobrý nápad týkající se Totemu a chcete se o něj s námi podělit? Nebo máte dokonce příspěvek, který chcete uveřejnit? A nebo hodně fotíte a rádi byste doplnili některé články? Rádi s vámi budeme spolupracovat! Stačí napsat na níže uvedené e-mailly nebo na centrální e-mail: obeznik.totem@seznam.cz.

Těšíme se!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 23.3. 2008

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

1.4. 2008

- rozhovor s osobností dobrušského skautingu
- zhodnocení Malého velkého plesu
- pozvánka na prvomájové oslavy
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA: Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz
Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz
Pavlína Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz
Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI: Ondřej Němeček, Roman Ludvík, Petr Beneš, Jiří Štaffa,
Jiří Martinek, Simona Zetková, Barbora Likavcová

FOTOGRAFIE: Petr Beneš, Ondřej Němeček, Jiří Štaffa, Veronika Štaffová,
účastníci Zmrzlínka

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Ondřej Němeček, Petr Beneš, Veronika Štaffová

OBÁLKA (KRESBA): Veronika Štaffová

Za jakékoli pravopisné chyby, nepravdivé údaje apod. se omlouváme, není to naschvál!

**Velké ideály nepotřebují jen křídla,
ale i terén, odkud by mohly vylétnout.**

Ernest Hemingway